Gena morţii este instituirea metafizicii moderne
Ovidiu Bufnilă

Despre Amalia Amaleus s-ar fi putut spune o mulţime de lucruri ticăloase dar numai că nu ar fi avut o voce cristalină nu. Bergodis Bergodiadis, bancherul din Trento, îşi făcuse un obicei din a frecventa seratele unde cânta Amalia Amaleus. O dezbrăcă din priviri. Ochii lui însângeraţi alergau de-a lungul bretelelor de argint. Le smulgeau de pe umeri. Făceau rochia ferfeniţă.

Se strecurau prin poarta dorinţelor şi apoi alergau de-a lungul pulpelor care palpitau. Într-o noapte fără lună Bergodiadis a fost găsit ciopârtit în plină strada şi plin de arsuri. Poliţia a făcut felurite investigaţii arestând peste o mie de suspecţi pentru că tocmai se apropiau alegerile generale. Inspectorul Horace, siniliu şi rotofei, cu o carcasă ochioasă, a dat tot felul de interviuri la televiziunea mobila dar lumea nu l-a luat în serios iar unii chiar l-au huiduit prin WorldNet. Inspectorul a fost nevoit să-şi închidă şapte canale informaţionale ca să nu i se ardă bobinele şi să se mulţumească doar cu imaginea dinamică a Amaliei care îl bântuia în clipa în care se lega la reţea.

L-au chemat până şi pe Colombo şi pe tipul de la Milenium dar nici ei n-au reuşit să-l afle pe criminal. Colombo s-a iubit cu fantoma Amaliei. Neţinând cont de avertismentul dat de poliţişti, Ferman Ferminov, căpitanul submarinului roşu care se odihnea în apele golfului Scania, s-a ţinut şi el după Amalia Amaleus umplându-i calea cu buchete uriaşe de trandafiri şi brinole.

Urban Urbanor, trezorierul partidului democrat, Gudzil Gudzilian, regele pantofarilor, Karabundo Karbo, împăratul cerşetorilor din Luşa, Gustav La Bondie, sociologul, Komarov Komarowski, ataşatul polonez şi mulţi alţii i-au cerut mâna frumoasei femei şi au fost, rând pe rând găsiţi hăcuiţi şi arşi în plină stradă. Un cofetar se pare că a fost singurul martor atunci când a fost ucis Urban Urbanor. Cofetarul, mai mult mort decât viu, a povestit că din senin au apărut o mie de războinici înarmaţi cu halebarde care l-au măcelărit pe trezorierul partidului democrat.

Preşedintele partidului a dat un comunicat în care a apreciat că bietului cofetar i-ar face bine un tratament la psihiatrie şi că toată tevatura aruncă o umbră de nedorit asupra formaţiunii sale politice.

Preşedintele era bine bărbierit şi avea un costum din păr de

cămilă cumpărat de la Ulan Bator. Eu am cunoscut-o pe şefa lui de cabinet care aducea un pic cu Amalia Amaleus. Am sunat-o şi Ingmar, amabilă ca întotdeauna, a acceptat să ia masa împreuna cu mine la Lido. La Lido era o atmosferă plăcută şi nimeni nu vorbea despre căderea bursei sau despre caracatiţele care atacaseră baza noastră aflată în largul oceanului de pe Neptun. Ingmar era îmbrăcată cu o rochie de voal. Avea nişte sâni mari. I se zăreau sfârcurile.

Din când în când Ingmar îşi umezea degetul strângându-l uşor între dinţi şi apoi şi-l trecea prin poarta dorinţelor provocându-mă. Avea o privire languroasă. Ne-am petrecut noaptea împreuna dar n-am reuşit s-o conving să-mi vândă matricea informaţională în care era înregistrata strategia electorală a partidului democrat. În zori am pornit hai-hui pe străzi.

Am băut o cafea pe bulevard şi m-am plimbat cu un elicopter până la cataracte. M-am dus să admir cascada Colombres şi să beau o bere rece lângă Monumentul Primului Lunar. O ceaţa argintie urca din văile plângătoare. Nişte barbuni zburau în cercuri largi pe deasupra norilor. Cum îi priveam l-am zărit pe Alonso, omul-liliac.

Se pregătea să facă un triplu salt pentru nişte turişti japonezi. Turiştii făceau multă gălăgie şi-şi dădeau ochii peste cap. Alonso şi-a calculat greşit saltul şi s-a prăbuşit chiar la picioarele mele. Aripile îi erau ferfeniţa dar omul-liliac râdea în hohote. L-am ajutat să se ridice. Nici nu i-a păsat că turiştii au alergat s-o vadă pe Brunhilda, femeia-peste care cobora chicotind prin cataracte călărind, focoasa, un căpitan de cavalerie care rămăsese fără cizme şi care se fălea cu tunul sau care se înroşise şi care era gata, gata s-o împroaşte pe Brunhilda.

Alonso mi-a făcut cinste cu o halbă de bere şi mi-a povestit tot felul de năstruşnicii de pe vremea când făcea armata la West Point, în ’45. Făpturile cerului, mi-a spus el, sunt extrem de ciudate.

Unele dintre ele peste măsură de vanitoase şi de voluptuoase. Se strecoară în corpuri făcându-le să vibreze. Dacă au pus ochii pe tine vor avea ceva de făcut cu prohabul tău. Asta e, orgasm universal! Nu mai încape nicio îndoiala!

Furtună electrică, de exemplu.

Am vrut să-l întreb dacă nu cumva furtună electrică se îndrăgostise de vocea Amaliei Amaleus dar a început să plouă şi a trebuit să ne despărţim în mare grabă.

Două zile mai târziu, poliţia l-a găsit pe Alonso măcelărit şi ars

în plină stradă. Aseară a murit şi Elcomarian, proprietarul pensiunii unde locuiesc.

Eu nici n-am luat în seama bileţelul amoros pătat cu ruj pe care mi l-a trimis Amalia Amaleus printr-o oacheşă care a încercat să-mi desfacă prohabul şi să-mi soarbă sufletul. Privesc valurile înspumate ale oceanului de pe puntea pachebotului care mă duce spre Europa.

Pe punte, nişte femei îşi cremuiesc sfârcurile înroşite şi se lasa gâdilate de soarele sfârşitului de august şi-mi tot strigă tot felul de porcarele, neruşinatele.

Să vorbim despre lucruri simple. Să vorbim despre simplitate. Ce înseamnă deschidere? Ce putem spune despre această încercare a deschiderii? Să deschidem un dialog, să deschidem o carte secretă, se deschidem o fereastră? Cum ne apropiem de un asemenea eveniment? Desigur, purtând cu noi o gramatică de vreme ce, pentru fiinţa umană totul este Text.

Raportul de adevăr este o construcţie textuală, un miracol al limbajelor fiinţei care sunt reductibile la o gramatică fundamentală. Aici descoperim contradicţii, inconveniente, defecte, în modurile de manifestare ale gramaticii care suporta manifestări ale principiului lui unu care se mutiplica, o gramatică putând fi în acelaşi timp două gramatici pentru înlesnirea acestui acord dinamic ce este limbajul. Vom avea mai multe gramatici în funcţie de condiţiile de zona, de perimetru, de sector, fiinţa fiind ea înseşi sectoriala, fragmentată. Aici descoperim, prin gramatici, tulburătoarea diferenţa între fragment şi sector, intuim sau chiar supunem dezbaterii manifestări ale ordinii şi ale entropiei. Fiinţa fiind paradoxala. Paradoxul vine din predispoziţia de ordine şi de neordine. Existenţa unui câmp euclidian într-un ocean entropic produce confuzie sau stări de beţie intelectuală, produce clivaje temporale sau furia maselor precum şi instituirea jocului de celulă. Jocul de celulă este un euclidian care se metamorfozează în Modelul Insulei, în aşteptarea unui terţ şi aşa mai departe. În clar, lucrurile fiinţei sunt simple, gramaticile funcţionând sau fiinţând în şi prin fiinţă.

Întrebarea asupra genei morţii este instituirea metafizicii moderne care pune în discuţie moartea lui Dumnezeu. Limbajul genetic, descoperit prin experiment, prin pozitivare a discursului filosofic în fapt, este o aparentă a planului ascuns. Cum s-a scris sau cine sau de ce? Gramaticile geneticii sunt un existent, un raport de

adevăr aflat înaintea fiinţei. Dar sunt oare aceste gramatici genetice, gramaticile fundamentale? Există oare gramatici ale câmpului istoric? Este oare succesiunea cheia de boltă a Istoriei? Şi dacă nu? Dacă există Istoria ca raport de simultaneitate într-un câmp istoric de anvergură, într-un metacâmp istoric, dincolo de Natură şi natural? Ar fi oare Natura doar o instrucţiune? Şi atunci exerciţiul filosofic asupra modernităţii şi postmodernitatii să fie inutil?

E ridicol discursul asupra modernităţii iar dacă nu e ridicol e prematur, criticul Inchiziţiei, contemporan Inchiziţiei, fiind în dreptul său natural dar şi insurgent de a se considera o construcţie a modernităţii? Gramaticile fundamentale admit sau nu defecte de interpretare? A deschide înseamnă a te elibera de tirania conduitei, de strânsoarea dogmei, a doctrinei, a dictaturii termenului şi a referinţei. Referinţă este un morbid de prim rang. Puţini cei ce se pun în pericol părăsind referinţă şi admiţând un discurs liber.

Platon? Aristotel? E timpul unei Revoluţii Intelectuale. Care ar fi sarcinile fiinţei potrivit gramaticilor fundamentale? Raportul de adevăr plin de gravitate, care gravitate e şi ea un raport de adevăr, este unul potrivit căruia fiinţă este cuprinsă. A fi înăuntru înseamnă a avea materialitate, înseamnă a confunda materialitatea cu Aparentă. Nici nu s-ar putea altfel de vreme ce fiinţă este un produs al unui Sens Ultim.

Sensul Ultim ar putea fi un finit sau un infinit şi dezvoltând un astfel de discurs ne asumăm responsabilitatea şi riscul de a rămâne prizonieri ai finitului şi infinitului. Suntem de fapt un punctaj. Avem o structură informaţională, suntem un nor de puncte. Problema e dacă acest nor de puncte se poate gândi pe sine şi cum poate face aceasta. Care ar fi gramaticile fundamentale? Iată de ce lucrurile sunt simple iar restul o simplă bagatela, o desfăşurare neimportantă. Restul: cărţile, revoluţiile, execuţiile, războaiele, cutia de bere Piels, concertul de rock, balul de sâmbătă seara, controversele asupra suprarealismului, aporiile despre postmodernism şi despre Mosad, KGB, CIA, despre Troţki şi despre Pol Pot, şi insuportabilă povară a individualistului, ridicolul disidentului chinuit de neimportanta şi de desincronizare în Istorie, literatul tânjind după premiul Nobel, naţionalistul luptând cu morile de vânt, ratarea Istoriei, lipsirea simţului de navigaţie, toate instrucţiuni suspecte ale unui construct neimportant. Materialitatea este iluzie din moment ce ubicuitatea electronului şi vitezele cuantice construiesc Aparentă.

E simplu. Mai mult decât atât, tulburător. Fiinţa şi lucrurile fiinţei ar trebui gândite ca raport de existenţa întâi de toate şi apoi ca raport de adevăr. În rest, propoziţii. Text. Deschidere înseamnă desfăşurarea textului. Tocmai de aceea nu sunt scriitor ci mă revendic a fi magician. Când scriu nu scriu ci desfăşor. Pe măsură ce desfăşor deschid fie o fereastră, fie o carte secretă, fie un dialog. Sunt Grile Secrete, sunt Artele Privirii, sunt Principiile. Ajung aici la un raport de adevăr esenţial: fiinţa fiind în exerciţiul ei de cuprins un nefiind, a o trata aşa e ca şi cum aş avea de instrumentat un fiind real în lipsa unei gramatici fundamentale. Lipsind, construiesc o gramatică fundamentală pentru furtună electrică.

Îi asigur fiinţei o posibilitate şi o probabilitate de existenţă. Sunt de fapt o mulţime de puncte care funcţionează sau fiinţează într-un raport de adevăr care este propriul discurs al acestei mulţimi de puncte aflate în imposibilitatea de a avea o certitudine şi tocmai de aceea construieşte o certitudine. Nu exista în acest raport de adevăr un UNU care deţine întreg raportul de adevăr şi tocmai de aceea lipseşte relaţia de subordonare care ar putea fi instituită sau instrumentata.

Experimentul ştiinţific asupra furtunii electrice şi, asemenea lui, revelaţia, sunt constructe de simbol dar nu sunt raport de adevăr ele fiind funcţii sau fiinţări ale fiinţei aflată cuprinsă într-o incertitudine remarcabilă. Nu trăim într-un Univers ci într-o Incertitudine fiind mulţimi de puncte care se gândesc pe ele însele. Dacă sunt compus din electronul ubicuu atunci ceva din mine, esenţa mea, periferiile mele sunt şi ele asemenea. E simplu, nu? Restul e banal, e vulgar, ridicol dar de trebuinţă: credinţa, ritualul, magia populară, politica, formatorul de opinie, pericolul nuclear, rasă, războiul de cotropire, filosofia despre mase, masonii, revoluţiile de catifea, tortul de ciocolată şi toate desfăşurările posibile sau probabile.

Personajul meu nu, nu scrie.

Foloseşte gramaticile fundamentale şi instrumentează evenimente construind sarcini istorice pentru personaje sau pentru evenimente. Unele dintre ele se regăsesc în Istoria Recentă. Personajele şi evenimentele sunt reale. Un magician poate construi istoria nefiind un prestidigitator mărunt sau un şarlatan. Anvergura construcţiilor este uluitoare şi cu un exerciţiu temporal privit ca un raport de infinit.

A construi evenimente istorice nu e asemenea exerciţiului

politic al partidelor, asemenea misiunilor serviciilor secrete sau asemenea falselor disidente construite în pripă de filfizoni şi de neputiciosi care-şi reclama banalul exerciţiu filizofic a fi puseu gramatical fundamental.

A te elibera din braţele sfârâicioase ale furtunii electrice?

E fals.

Nu suntem prizonieri pentru că nu suntem. Altul este raportul de adevăr. Nu sunt filosof. Nu sunt mason, nefiind aservit obedientei, nu sunt autodidact, nu sunt un rătăcit al culturii instituţionalizate, nu sunt un transfug, nici ratat intelectual, nu sunt toba de carte dar nici venetic burduşit de tomuri filosofice care debordează, nu sunt un oarecare efect de lectură. E straniu, e periculos, e sublim dar şi tragic să te gândeşti a fi un nefiind instrumentat potrivit unor gramatici care funcţionează sau fiinţează în absenţa ta care pentru tine e chiar prezenta.

Tocmai de aceea sunt un fiind al acţiunii, al misiunii. Misiunea este în corpul miracolului care ar putea fi exerciţiul gramaticilor fundamentale.

Stăpânirea verbului sau a metaforei, logica augustă, referenţialitatea sunt tot atâtea bagatele duminicale.

Nu sunt ofiţer în serviciile secrete deşi sunt un spion abil şi periculos al universului plin de universuri. Limbajul? Cât risc! Ce pericol! Limbajul e o stare textuală a universului plin de universuri.

Tot Viul nu este altceva decât o ENCICLOPEDIE în funcţiune sau în fiinţare.

Viul fiind Enciclopedie tinde prin fiinţare sau funcţionalitate să devină o Totalitate. Totalitatea nu este un finit deşi formele Enciclopediei îşi doresc finitul care poate reprezenta Ecuaţia Unică, Dezvăluirea lui Unu, Adevărul Întreg.

Magia este aparenta Totalităţii. Experienţa şi Metafizică, Exerciţiu şi Revelaţie. Magia în puterea căreia mă aflu de la bun început este un Ubicuu.

Privit cu îngăduinţă, teamă şi cumpătare ar putea fi un dublu dăruit dihotomiei în exerciţiul ei. Am fost instruit, antrenat şi iniţiat în Grile Secrete, în Artele Privirii şi în filosofia Principiilor.

Tocmai de aceea existenţa mea fiin discontinua ea ar putea fi reluată secvenţial de oriunde!

Primul meu raport de adevăr este ca misiunea sta în corpul

Miracolului.

Am băut o a doua cafea pe bulevard şi m-am plimbat a doua oară cu un elicopter până la cataracte. M-am dus să admir a doua oară cascada Colombres şi să beau a doua oară o bere rece lângă Monumentul Primului Lunar. O ceaţa argintie urca pentru a doua oară din văile plângătoare. Nişte barbuni zburau pentru a doua oară în cercuri largi pe deasupra norilor. Cum îi priveam pentru a doua oară l-am zărit pentru a doua oară pe Alonso, omul-liliac.

Se pregătea pentru a doua oară să facă un triplu salt pentru nişte turişti japonezi. Turiştii făceau multă gălăgie şi-şi dădeau ochii peste cap.